

Mans atgriešanās ceļš: Kimberlija Hāna

Ne tikai un vienīgi Skotam šķiet neticami, ka viņš galu galā ir sācis dalīties savā redzējumā par Katoļu Baznīcu. Arī es jutos patīkami pārsteigta, klausoties, kā mans vīrs tik prasmīgi un tik skaisti stāsta par to, ka Dievs viņu aicinājis pievienoties Romas katoliskajai Baznīcai. Kad mēs vēl tikai satikāmies, tieši jautājumā par katoļiem mūsu domas mazliet atšķīrās. Viņš tiešām neticēja, ka domājošs kristietis varētu būt katolis. Turpretī man šķita, ka es savos uzskatos esmu līdzsvarotāka, jo es nedomāju, ka mums būtu jāapgrūtina katoļi ar savām pamācībām. Kamēr vien katoļi tic Jēzum, tie varēja palikt tādi, kādi tie ir. Bet savā konvertēšanās stāstā es vēlos uzsvērt kādu īpašu aspektu. Es patiešām vēlētos vērst uzmanību uz to, kas pēc manām domām protestantiem ir vissmagākais jautājums, un tā ir Vissvētā Jaunava Marija. Ja kādam no jums ģimenes lokā vai draugu vidū ir protestanti vai arī ja kāds no jums vēl joprojām pats ir protestants, jūs, visticamāk, sacīsit, ka Marija un vēlreiz, un vēlreiz Marija ir visu šķēršļu šķērslis, lai spētu saskatīt patiesību katoļticībā. Tāpēc es vēlētos īpaši izcelt tieši šo pavedienu, kas arī manas konvertēšanās stāstā bija ļoti samezglots, un tomēr, kā man, atskatos atpakaļ, tomēr jāatzīst, lielā mērā veido vienu no skaistākajiem šī stāsta ornamentiem.

MANA ĢIMENE

Atšķirībā no Skota es uzaugu evaņģēlisko kristiešu ģimenē, kurā valdīja dzīva ticība Kristum. Mans tēvs ir mācītājs. Mana mamma un tētis mīl Kungu. Kad mani vecāki precējās, viņi vēlējās nodibināt svētu ģimeni. Vecāki lūdzās par mani jau tad, kad es vēl nebiju piedzimis, un turpina to darīt vēl joprojām. Barodami mani bērnībā ar zirņiem un kartupeļiem, viņi neaizmirsā parūpēties par to, lai es uzņemtu arī Dieva Vārdu. Vecāki ne tikai vanvoja mani, bet arī appludināja ar savām lūgšanām. Viņi mani kristīja, jo bija pārliecināti, ka viņiem jānodod man sava ticība. Es ticēju, ka ir Dievs, jo ticēju saviem vecākiem, un viņi man bija teikuši, ka Dievs eksistē. Viņi man arī pastāstīja, ko bija izdarījis Jēzus. Vecāki man mācīja, ka es esmu Dieva bērns. Un tomēr arī es reiz piedzīvoju brīdi, kad ikvienam no mums nākas uzdot sev jautājumu: „Vai es ticu?” Līdz tam vecāki bija bijuši mani aizbildņi, bet tagad izšķirties vajadzēja man pašai.

Kad es sāku mācīties septītajā klasē, šis jautājumu uzdošanas laiks bija pienācis. Kādā nedēļas nogalē es, šķiet, biju vairāk iesaistījies tādos grēkos, kas vairs nebija noslēpjami, un toreiz izjutu lielākus sirdsapziņas pārmetumus nekā parasti. Nu mans

laiks bija nobriedis. Es aizgāju uz baznīcu un klausījos Evaņģēlija vēstījumā. Un tad es sapratu, ka grēki, kurus es izdarīju, tie bija tie paši grēki, par kuriem Jēzus uz krusta par mani cieta, un ka man vajadzēja par tiem saņemt piedošanu. Man vajadzēja pateikt Jēzum *jā*, pakļaut Viņam savu gribu un atdot Viņam savu dzīvi, un es to vēlējos. Brīdī, kad mēs tikām aicināti pienākt pie altāra, es gandrīz vai nolidoju lejā pa kāpnēm. Steidzos pa kaklu pa galvu un sacīju: *Jā, Kungs! Jā!* Varu jums apliecināt, ka no tā brīža manā dzīvē daudz kas izmainījās. Es iemīlēju Svētos Rakstus, man patika apliecināt savu ticību un liecināt par Dievu citiem, un Kungs atvēra man daudzas durvis gan zemākajās, gan augstākajās vidusskolas klasēs un deva man daudzas iespējas kalpot. Es, apņēmības pilna, devos uz koledžu, un man bija daudz lielisku ideju par to, ko Dievs, kā es domāju, labprāt darīs manā sirdī un manā dzīvē. Tagad, būdama pieaugusi, es gan sapratu, ka Marija ir Jēzus māte. Bet tipiskā protestantu mājā Mariju nepiemin daudz vairāk kā jebkuru citu personu, kas bijusi Dieva svētīta. Un par svētītu viņu nebūt neuzskata tāpēc, ka viņai varētu būt arī kaut kādi nopelni, bet vienkārši tāpēc, ka no viņas ir dzimis Jēzus. Varbūt arī mēs par Mariju nevēlējāmies īpaši daudz runāt tāpēc, ka par viņu, kā mums šķita, jau tik daudz runāja katoļi. Tas bija veids, kā savā ziņā ieturēt distanci.

Manu katoļu draugu attieksmei pret Mariju, kā man šķita, bija īpaši raksturīgi divi šabloni, kurus es vēlētos aprakstīt. Pirmo no tiem varētu nosaukt par *futbola spēlētāja* variantu. Vai kādreiz esat ievērojuši, ko mēdz sacīt futbola spēlētāji, kad viņus intervē un kad tie pēc spēles nonāk kameras priekšā? „Sveika, mamma!“ Jums neliksies, ka lielākajai daļai no viņiem būtu arī tēvi. Kā izskatās, mamma ir vienīgā, kas saņem atzinību. Un reizēm man ir licies, ka tieši tāpat arī katoļi daudz nerunā par Dievu Tēvu. Bet iztēlojoties kopskatu, es uzdevu jautājumu: ja vajadzētu izvēlēties, pie kā jūs labāk ietu – pie tēva vai pie mātes? Atbilde nav tālu jameklē. Nu, protams, pie mātes, jo kas gan var būt labāks kā noslēpties aiz mammas svārkiem. Otru tipisko šablonu es ilustrēšu ar kādu mazu stāstiņu. Kāds vīrietis mazā Romas kapelā krāsoja griestus. Ieraudzījis amerikāņu kundzi, kas ienāca kapelā, viņš nolēma to izjokot. Tā nu viņš no augšas sacīja: „Te ir Jēzus.“ Atbildes nebija. „Tas ir Jēzus“, vīrietis sacīja vēlreiz. Joprojām nekādas atbildes. Tad vīrietis nolēma runāt skaļāk. „Te Jēzus!“ Viņa paskatījās uz augšu un sacīja: „Stāvi klusu! Es runāju ar tavu Māti.“ Lūk, ja es būtu runājusi ar kādiem no jums, nemaz nešaubos, ka jūs būtu man atklājuši patieso Marijas tēlu. Taču tādā veidā mani par Mariju rosināja domāt toreizējie draugi, ar kuriem es runāju. Bet es aizsteidzos laikam priekšā.

PIRMIE GADI LAULĪBĀ

Skots jau bija runājis par dzimstības kontroles jautājumu, un šī jautājuma izpēte man patiešām bija būtiskākais guvums semināra gados. Tā bija neiedomājama Dieva žēlastība, ka mēs jau tolaik šajā jomā bijām spējīgi saskatīt patiesību. Atceros, ka es izjutu ļoti lielu cieņu pret Baznīcu, kura vēlējās ieņemt tādu nostāju, kas, kā visiem zināms, bija ļoti, ļoti nepopulāra. Tādējādi es cienīju Katoļu Baznīcu par tās pozīciju

morāles jautājumu risināšanā, bet vienlaikus man nebija ne mazākās vēlēšanās šai Baznīcai piederēt. Mans sapnis vienmēr bija bijis kļūt par mācītāju vai kaut vismaz par mācītāja sievu.

Tāpēc laikā, kad mēs devāmies uz Virdžīniju, kur Skotam tika piedāvāts mācītāja amats, mēs patiešām bijām gandrīz vai sasnieguši visus savus sapņus. Bet tad pēkšņi viņš sāka mācīt kaut ko tādu, kas zināmā mērā raisīja bažas. Skots bija ļoti iedziļinājies tipoloģijā un centās parādīt Vecās Derības saistību ar Jauno Derību. Kādu dienu viņš izteicās: „Viens mani brīdināja, ka tas izklausoties diezgan katoliski, un es atbildēju: „Tad apstādiniet šo procesu. To taču var tik vienkārši atrisināt.““ Citu reizi viņš ienāca istabā un sacīja: „Es lasu kaut ko tādu, par ko es nezinu, vai man tas būtu jālasa.“ Es atbildēju: „Tad nelasi, bet vienkārši noliec uz plaukta. Tev nav jāiepazīstas ar katru kaktu un spraugu.“ Bet Skots, protams, turpināja lasīšanu, jo viņš ir teologs, kuram viss interesē un kurš vēlas ar pilnīgu atdevi sekot Kungam Jēzum Kristus. Tāpēc arī es viņu apprecēju. Šajā ziņā viņš tik ļoti līdzinās manam tēvam, kurš arī uzskata, ka ir jāseko Kristus, lai tur vai kas...

Kad Skots man pateica, ka viņš noraida piedāvājumu kļūt par semināra dekānu, es zināju, ka viņa jautājumi ir kļuvuši ļoti nopietni. Tomēr es vēl cerēju. Un es lūdzos, lai visā šajā lietā netiktu iejaukta arī pati. Cerēju, ka viņš izstudēs visu, kas viņam būtu nepieciešams, lai atgrieztos atpakaļ pie veselā saprāta, pie protestantisma. Lūdzos, lai man nebūtu jāiet tam visam cauri kopā ar viņu, lai es varētu palikt malā un palīdzēt viņam atkal iesakņoties. Es cerēju, ka Dievs par to parūpēsies.

Kad mēs pārcēlāmies dzīvot uz Grosvitiju, man radās izdevība Ziemassvētku laikā teikt nelielu uzrunu, un Skots man jautāja: „Kālab gan tu nevarētu runāt par Mariju?“ Es atbildēju: „Redzi, tu gribi, lai es runātu par Mariju, jo tu lasi visas tās katoļu muļķības.“ Bet viņš sacīja: „Nē, pieņem tomēr tādu domu. Protestanti nekad par Mariju nerunā. Kāpēc tev neievieš šajā jomā kaut mazliet līdzsvara? Tā nu es pieņemu izaicinājumu, bet es nepropagandēju nekādas mācības par Mariju. Es vienkārši runāju par to, ka viņa bija paraugmācekle un nosaucu viņu par skaistu Dieva mājokli. Bet man radās iespaids, ka pat tas sievietēm bija licies kā drauds. Kolīdz es biju beigusi runāt, divas sievietes sāka dziedāt Ziemassvētku dziesmu „Kas ir šis Bērns?“ Bet jau iepriekš vienas kundzes vīrs, kas bija mācītājs, bija sievietes brīdinājis: „Beigās nedziediet oriģinālvārdus!“ Dziesmai bija jābeidzas ar vārdiem „pielūdž Marijas Dēlu“, bet dziedātājas šo rindu pārveidoja un dziedāja „pielūdž Dieva Dēlu“, jo bija nobažījušās, ka tādu vārdu lietojums kā „Marijas Dēls“ var ietvert domu, ka viņai patiešām bijuši kaut kādi nopelni saistībā ar Dieva Dēlu. No vienas puses man viņu aizspriedumi pie sirds negāja. Bet es arī nespēju ticēt, ka viņas tā būtu rīkojušās, lai izrādītu tūlītēju pretsparu tam, ko es tikko kā biju sacījusi savā uzrunā. Un tajā pašā laikā es arī sāku ietekmēties no viņu bailēm. Es sapratu, ka tik daudz runāt par Mariju nozīmē atraut godu Dievam. Tas neļauj likt uzsvaru uz Jēzu, un jau tāpēc vien ir slikti. Nospriedu, ka mums tomēr būs no tādām runām par Mariju jāizvairās.

SKOTA PĀRIEŠANA KATOĻTICĪBĀ

Kad Skots pateica, ka viņš, iespējams, kļūs par katoli, un es mēģināju to atvairīt, piedāvājoties kļūt par episkopāli, es jau zināju, ka mēs esam nonākuši pie kaut kā ļoti liela. Es nepazinu nevienu cilvēku, kas jebkad būtu pārgājis katoļticībā. Zināju daudzus, kas bija atmetuši katoļticību, bet nezināju nevienu, kas būtu vēlējies tajā atgriezties. Nezināju, ar ko lai par to runā. Skots mēdza iznākt no savas darbistabas un runāt apmēram kaut ko tādu: „Zini, Kimberlij, es domāju, ka divu sakramentu vietā drīzāk varētu būt septiņi.“ Bet, saprotiet, man jau tomēr arī bija maģistra grāds teoloģijā un es jau biju klausījiesies lekcijas sakramentoloģijā. Es zināju, kāds ir sakramentu skaits. Taču viņš mēdza man sacīt: „Kimberlij, varbūt tos divus, kurus tu atzīsti, tu tomēr nemaz neizproti!“ Šādi jautājumi mani satrauca. Turklāt tajā laikā es jau gaidīju mūsu otro bērnu un tāpēc biju ļoti aizņemta arī ar citām lietām. Man ne prāta nenāca sākt no jauna pārdomāt teoloģijas pamatus. Viņš mēdza ieiet savā darbistabā un aizvērt durvis, un es arī nevēlējos, lai viņš nāktu ārā.

Kādu vakaru viņš acīmredzot bija salasījies par svēto komūniju, jo iedrāzās manā istabā un sacīja: „Kimberlij, vai tu zini, ka tieši šeit un tagad ar mums kopā ir Marija, svētie un eņģeļi?“ Es viņam atbildēju: „Ne mūsu guļamistabā!“ Un tad viņš patiesībā kādu vakaru mani informēja, ka, mērojot garo ceļu atpakaļ no Dukeinas, viņš bija sācis lūgties Rožukroni. Es pat nebiju zinājusi, ka viņam tāds ir. Vēl tagad labi atceros, kurā vietā es toreiz mūsu dzīvojamā istabā stāvēju, kad sajutu, ka Dieva prieks no manis aiziet.

Mans tēvs bija sacījis: „Kimberlij, tu nevari pieļaut situāciju, ka Skots turpina studēt kaut ko tādu, kur neesi iesaistījies arī tu. Ar to vien nepietiek, ka tu pasaki: *Dodies savā ceļojumā, un es tevi sagaidīšu, kad tu atgriezīsies*. Tādā vai citā veidā tev ir jātiek viņam līdzī.“ Bet es nespēju sevi piespiest, lai tā rīkotos. Pēc Skota ierosinājuma es lūdzos, lai kāds mani atbrīvo. Un es domāju, ka par šo personu kļūs Džerijs Matatikss. Bet notika tā, ka šīs studijas viņam sāka sagādāt prieku. Džerijs ar dedzību turpināja lasīt un vēlējās arī zināt, ko par visām šīm lietām domāju es. Tas nu man vairs nepatika.

Mēs sapratām, ka Skotam vajadzētu nonākt tādā mācību iestādē, kur viņam būtu iespēja dzirdēt, kā šīs lietas pasniedz paši katoļi, tad arī viņš spētu visu labāk izvērtēt un izteikt savus spriedumus. Šī iemesla dēļ mēs parcēlāmies dzīvot uz Milvoki pilsētu. Mums izveidojās ļoti atšķirīgi draugu pulki. Es apmeklēju protestantu baznīcu un iesaistījos daudzās aktivitātēs. Arī Skots iesaistījās dažās aktivitātēs, bet vispār bija ļoti aizņemts ar mācībām Marketa universitātē, turklāt viņš arvien vairāk sāka draudzēties ar katoļiem. Man arī bija daudz ko noņemties ar abiem mūsu mazajiem zēniem. Desmit dienas pirms mūsu pirmajām Lieldienām Milvoki pilsētā viņš pēc telefona sarunas ar Džeriju nokāpa lejā no savas augšistabas un man sacīja: „Kimberlij, man ir jāpieņem lēmums. Es varu pievienoties katoliskajai Baznīcai desmit dienu laikā.“ Tādējādi no domām par to, ka man nav darīšana ar kaut ko tādu, kas vēl varētu ilgt četrus gadus, man nācās pāriet pie atziņas, ka man ir darīšana ar to,

kas notiks jau pēc pusotras nedēļas. Es zināju, ka viens vai otrs datums viņa attieksmi neizmainīs, bet tas atstās iespaidu uz mūsu bērniem, jo mēs abi uzskatījām, ka tieši tēvam garīgā ziņā ir jābūt mūsu ģimenes galvai. Un, tā kā es ne ar ko nebūtu varējusi pierādīt, ka viņš ir pazaudējis ticību, mūsu bērniem pēc kāda laika nāktos kļūt par Romas katoļiem. Tas nozīmētu, ka mūsu ģimenē es būšu palikusi vienīgā protestante. Bet es taču biju tā, kas šiem bērniem deva dzīvību! Kā Dievs varēja kaut ko tādu pieļaut? Atceros, ka divas nedēļas mani bija pārņēmis tāds noskaņojums, ka es domās sacīju: *Dievs, es vairs nekad nelaidīšu pasaulē nevienu bērnu, jo es nevēlos vairost šīspasaules iedzīvotāju skaitu Romas interesēs.* Es tā tiešām domāju, pat neraugoties uz to, ka biju ļoti pārliecināta dzimstības kontroles pretiniece. Bet, vai varat iedomāties, ar ko tas beidzās? Dievs ir tik žēlsirdīgs, ka deva man tādu sirds mīlestību pret bērniem un arī ļāva man no visas sirds mīlēt Viņu pašu, ka es nespēju diez cik ilgi sevī uzturēt šo grēcīgo attieksmi, un tā nu es atkal šajā ziņā pakļāvos Kungam, kaut arī vēl joprojām mēdzu baiļoties un drebēt. Vakarā, kad Skots man šos jaunumus bija pateicis, es ierakstīju savā dienasgrāmatā: *Dievs, pie kā lai es ar šīm sāpēm griežos?* Es zināju, ka man nav ko iet uz savu vecāku māju. Lai mūsu laulība kaut ko tādu spētu izturēt, maniem vecākiem būtu ne mazāk kā mani pašu jāatbalsta arī Skotu. Savā dienasgrāmatā vēl ierakstīju arī turpinājumu: *Nesaki man, lai es uzmeklēju Mariju un svētos!* Un vēl: *Dievs, vai Tu pats ar Mariju runā? Es gan nedomāju, ka es to kādreiz darīšu.*

NEMIERA PERIODS PĒC SKOTA PĀRIEŠANAS KATOĻTICĪBĀ

Nedēļu pēc Skota konvertēšanās mūsu mājās kāda maza koledžas studentu grupiņa pulcējās uz Bībeles studiju nodarbību. Es nodomāju, ka vienīgais, ko es varbūt varētu atļauties darīt, tiešām būtu pasēdēt ar viņiem kopā šādā nodarbībā, jo Bībele vēl joprojām saista arī mani – galu galā esmu taču protestante. Es varu ar viņiem pasēdēt šajā Bībeles studiju nodarbībā un, kas zina, varbūt arī kaut ko no tā iegūšu. Iznācu pie viņiem, lai vismaz parādītu, ka esmu namamāte. Tā nu mēs sasēdāmies nelielā lokā, un Skots palūdza vienu no puisiem vadīt ievadlūgšanas. Taču pirmie vārdi, kas pārvēlās pār viņa lūpām, bija „Esi sveicināta, Marija, žēlastības pilnā“... Es piecēlos un atstāju istabu. Raudot es noslīgu uz ceļiem savā guļamistabā un sūdzējos: *Ak Dievs, es pat vairs nevaru pati savās mājās piedalīties Bībeles studiju nodarbībā! Kā šis cilvēks varēja man kaut ko tādu sagādāt! Viņš uz šejieni ir atnācis vienu nedēļu pēc mana vīra konvertēšanās un labi zina, ka es neesmu konvertējusies, bet tomēr, neskatoties uz visiem šiem apstākļiem, ķeras pie Marijas.*

Es jautāju arī Skotam: „Kādēļ Dievs to dara? Mēs apprecējamies, lai varētu Viņa vārdā kopā kalpot, un tagad viņš mūs atrauj vienu no otra, aicinot tevi pievienoties katoļu Baznīcai.“ Skots sacīja: „Vai nevarētu būt tā, ka Dievs tevi tik ļoti mīl, ka Viņš mani konvertēja vispirms tāpēc, ka vēlas ievilkt Baznīcā tevi?“ Es viņam sacīju: „Labi, bet kā tu tādā gadījumā to dari? Vai tad tā būtu mīlestība?“ Šeit paskaidrošu, ka Skots gan vēlējās dalīties. Viņš mēdza atnākt pie manis no mājas augšējā stāva un

sacīt: „Kimberlij, vai es drīkstu tev rindkopiņu nolasīt?“ Tad es parasti pajautāju: „Vai tā ir par Mariju?“ Viņš atbildēja: „Jā.“ Un es teicu: „Ej projām! Nevajag.“

Reizēm Skots pārnāca mājās un stāstīja man šausmu stāstus par to, ko bija redzējis Svētajā Misē. Tie bija dažādi liturģijas kropļojumi. Viņš gan tā nesūdzējās bieži, bet, kad sūdzējās, tas tiešām bija aiz sirdssāpēm. Tādos brīžos es skatījos uz viņu un domāju: *Vai tā katoļu Baznīca, par kuru viņš domā un par kuru ir tik daudz lasījis, maz ir tā pati, kas eksistē mūsdienās?*

Kādreiz agrāk es biju nolēmusi nekad neiet ar katoļu puišiem uz satikšanos, bet tagad es atrados fakta priekšā, ka esmu pat katoli apprecējusi. Un vai jums šķiet, ka viņš ir tipisks katolis? Tas bija izaicinājums. Bet es teiktu, ka viens no visproblemātiskākajiem jautājumiem tomēr bija Marijas jautājums. Tas padarīja manu sirdi jūtīgu. Līdzīgu situāciju piedzīvo arī daļa protestantu. Es zinu dažas sievietes, kas, jau pieaugušas būdamas, kļuva par kristietēm. Un tad, kad viņas kļuva par kristietēm, viņu vīri par kristiešiem nekļuva. Tāpēc viņi sāka izjust kaut ko līdzīgu greisirdībai par to laiku un par mīlestību, ko viņu sievas veltīja Jēzum. Vai kādam no jums ir gadījies kaut ko tādu piedzīvot vai redzēt? Tad, lūk, man šāda situācija izveidojās ar Mariju.

Mēs ar Skotu karojam. Es arī neesmu īpaši pakļāvīga persona, un tā nu mēs strīdējāmies – dažreiz vienam no mums paveicās iedzīt otru strupceļā un dažreiz otram. Bija gan saspīlējuma periodi, gan traumas. Daudzās vārdu pārmaiņas noveda gan līdz asarām, gan pie nerunāšanas vienam ar otru, gan izdzīšanas no istabām... Un tad es zināju, ka viņš jau ir uz ielas, kur viņš apies apkārt kādam kvartālam, skaitīdams savu Rožukroni. Viņam nebija padomā sacīt tādus pašus dusmīgus vārdus vai izrādīt tādu neapmierinātību, sarunājoties ar Mariju, vai ne? Viņš to labi zināja. Arī es zināju, ka viņai piemita vislielākais jaukums, vislielākā laipnība un mīlestība, un maigums. Bet pēc tam viņš gatavojās nākt uz mājām pie sievas, kas bija galīgs pretstats. Tas bija ļoti grūti. Dažreiz viņam neatlika tik daudz laika man, cik viņš veltīja Rožukroņa skaitīšanai.

Man būtu gribējies sapurināt katoļus un pateikt: *Vai jūs, lūdzu, beidzot nesāksiet novērtēt arī faktu, ka mana dzīve tagad ir pilnīgi izpostīta? Bet jūs vismaz esat ieguvuši kādu, kas patiešām ir neproгноzējams.* Daudziem cilvēkiem universitātē Skota pāriešana katoļticībā nebūt nelikās kaut kas īpašs.

No pirmā brīža, kad es sapratu, ka ir ieņemta Hanna, Kungs ielika manā apziņā vārdus *samierināšanās bērns*. Un, kad es, ieraudzījusi savu pozitīvo grūtniecības testu, biju jau nopriecājusies, ka tiešām atkal gaidīšu bērnu, jutu, ka man uz sirds no jauna uzgūla jautājums par to, kā šis bērns tiks kristīts. Es jūs nemānu. Nebiju viņam pat pateikusi, ka atkal gaidu bērnu, turēju to kādu laiku noslēpumā, jo nespēju ne iedomāties kaut ko tādu kā kristību apspriešanu. Es vienkārši nevēlējos atkal izjust sāpes, kuras būs radījusi viņa neapmierinātība. Tā nu es lūdzos, lūdzos un visu laiku turpināju lūgties, līdz beidzot Kungs deva manai sirdij apskaidrību un mieru – meitenīte ir jānokrista katoļu Baznīcā. Hannas kristība manā dzīvē bija milzīga Dieva žēlastība, un es zinu, ka Dievs man to bija gatavojis jau no brīža, kad es sapratu, ka

bērns ir ieņemts. Bet es tomēr sajutu, ka, visticamāk, došos arī tālāk par to. Patiesībā mēs, pat spēlējoties ar meitiņu, mēdzām viņu saukt par mūsu *KB*, tas ir, par mūsu katoļu bērnu. Skots ar Hannu visur pastaigājās, un reiz es viņam jautāju: „Ko tu čukstēji viņai ausī?” Viņš atbildēja: „Es čukstēju Rožukroni, bet neuztraucies, jo viņa to vēl nevar atcerēties.”

Šeit es vēlētos uz brīdi atskatīties pagatnē. Mēnesi pirms Hannas piedzimšanas man piezvanīja tēvs. Viņš zināja, ka mūsu starpā norisinās cīņa par katolicismu, bet tajā laikā viņam nebija ne jausmas par to, cik šī cīņa ir nopietna. Atceros divus gadījumus, kad es izgāju pa pilsētu pastaigāties, lai spētu nomierināties un atteikties no domas par tūlītēju lietas izbeigšanu, sakravājot savas mantas un burtiski aizbēgot. Kad vēl tikai gatavojāties precēties, mēs bijām vienojušies, ka nekad nemētāsimies ar vārdiem un nejokosimies par to, ka mēs varētu aiziet viens no otra, kur nu vēl šķirt laulību. Taču sāpju nasta bija tik liela, ka es vairs nespēju kaut ko tādu izturēt un jutu, ka man būs jābēg. Tā kā es zināju, ka pašnāvība nav izeja, par šādu iespēju pat neaizdomājos. Lūdzu, lai Dievs man dod slimību vai kaut ko citu, kas mani nogalinātu. Es nepārspīlēju. Pavisam nopietni es sacīju: *Kungs, lūdzu paņem mani projām, lai man nav jāmocās, un tad Tu vari man pateikt visu par to, kas ir patiess vai nepatiess, bet Skots varēs apprecēt mazu, jauku katoļu meitenīti un tikt savā dzīvē uz priekšu*. Divos gadījumos, kad būtu vēlējies vienīgi aizbēgt, es vēl izgāju pilsētas ielās apmest kādu līkumu ap māju kvartāliem un sūdzējos Dievam: *Kungs, es vairs nevaru to izturēt!* Es labprāt būtu vēlējies atstāt Skotu un mūsu bērnus, un savu dzīvi ar Dievu vispār. Tas, kas mani atturēja no šādas rīcības, protams, ja neskaita mana sargeņģeļa, Vissvētās Marijas un svēto lūgšanas, bija bailes no elles. Es labi sapratu, ka, atstājot Skotu un šos bērnus, es atstāšu arī Dievu. Vienīgi pateicoties Dieva žēlastībai, es atkal atgriezos mājās un sev sacīju: *Es vēl palikšu šeit mazliet ilgāk*.

Ar Hannas kristību Kungs tiešām aizkustināja manu sirdi. Kādu dienu man piezvanīja tēvs un jautāja: „Kimberlij, vai tu vēl vērsies pie Dieva ar lūgšanu, kuru es katru dienu lūdzu: *Kungs, es iešu visur, kur vien Tu mani sūtīsi; es sacīšu visu, ko vien Tu no manis gaidi; es darīšu visu, ko vien Tu vēlies; es atdošu Tev visu, ko vien Tu no manis prasīsi?*” Sacīju: „Nē, tēti, tagad es šo lūgšanu vairs nelūdzu.” Viņš jautāja: „Kāpēc ne?” Es atbildēju: „Tēt, ja es lūgšos tādu lūgšanu, tad jau man būs jāklūst par Romas katoli. Es nevēlos klūt par Romas katoli.” Tad viņš sacīja: „Redzi, Kimberlij, te nav jautājums par to, vai tu vēlies vai nevēlies klūt par Romas katoli. Mūsu Kungs ir Jēzus Kristus. Un kas gan tu esi, lai sacītu Jēzum Kristum, kur tu iesi un uz kuriem neiesi?” Viņš turpināja: „Es vēlos tevi sarāt kā brālis Kristū. Lūdzies, lai tev tiktu dota žēlastība šo lūgšanu lūgties.” Es nodomāju: *Jā, tas būtu par Kimberlijas pievēršanos katolicismam...*

Es pateicos Dievam par tēva aizrādījumu. Man bija nepieciešamas trīsdesmit lūgšanu dienas, lai saprastu patiesību. Es tik ļoti baidījos, ka, lūdzoties šo lūgšanu, es varētu sākt domāt apmēram tā: *Labi, Dievs, es atteikšos no spriešanas spējām. Es kļūšu garīgā ziņā par plānprātiņu un vienkārši sekošu viņam, pievienojoties katoliskajai Baznīcai. Es aizmirsīšu par visu, kas man dārgs, atmetīšu to, kam no visas sirds biju*

*nodevusies, un likšu pie malas teoloģiju. Šādiem mērķiem gan nebūtu nekādas jēgas, bet tieši tādu ainu bija radījušas manī virmojošās emocijas. Bet, vai zināt, kas notika, kad es sāku šo lūgšanu lūgties un beidzot pārvarēju vēlmi turēties pie savas gribas? Kungs man parādīja, ka es pati esmu tā, kas izveidojusi sev apkārt būri. Viņš atslēdza būra durvis un sacīja: *Nāc, Kimberlij, izpētīsim to visu kopā!* Arī daži no jums tieši šobrīd savā ticības ceļā ir nonākuši līdz tai pašai vietai, kur Kungs saka: *Es vēlos, lai jūs vienkārši sāktu izpētīt katoļticību, lai uzņemtu to pietiekami nopietni un ar atvērtu sirdi.* Bet jūs esat atbildējuši: *Nē, nē, nē!* Un tagad Kungs saka: *Nāc šurp, atnāc pie manis. Tas nav neprāts. Tas nav arī emocionālisms. Nāc un izmēģini. Iesim šajā svētceļojumā kopā.* Mana sirds patiešām tika atbrīvota, un tajā ienāca studētprieks.*

Taču saprotiet mani pareizi: es negribu arī sacīt, ka turpmākie četri cīņas gadi (vai patiesībā tie bija trīs gadi) būtu bijuši tik ļoti viegli. Bija arī brīži, kad netrūka sirdssāpju, kad sāka pārņemt mazdūšība, kad bija pietiekami daudz dažādas vilšanās, tomēr pa vidu tam visam tagad bija arī prieks, un manas studijas aizvien vērtās plašumā. Pēc Hannas nokristīšanas es gribēju izstudēt visu par Kristības sakramentu, pēc tam pārgāju pie attaisnošanas un tālāk pie pārējiem sakramentiem. Es tiešām nonācu līdz dziļai pārliecībai par transsubstanciācijas patiesīgumu. Kad man vienās ģimenes brīvdienās bija iespēja tikties ar visiem maniem brāļiem un māsām, es degu nepacietībā arī viņiem par to pastāstīt un, kaut arī manā rīcībā bija tik vien kā piecpadsmit minūtes, lai pastāstītu galveno par savu dzīvi pēdējā gada laikā, es atradu par vajadzīgu pavēstīt: „Esmu izstudējusi visu par transsubstanciāciju, un tagad es tam ticu.“ Vēl es piebildu: „Ja kāds no jums vēlētos ar mani par to parunāt, es labprāt pastāstītu vairāk, bet šobrīd es nevarēšu iekļauties laikā.“ Iznāca diezgan neveikla situācija, jo jautājumus man tā arī neviens neuzdeva. Bet to es varēju saprast un pieņemt.

Kādreiz pie mums Džolietā viesojās profesors Marks Maievali. Viņš bija atbraucis, lai nolasītu lekciju. Skots man sacīja: „Viņš runās par Mariju. Es domāju, ka tu gribēsi atnākt.“ Es gan toreiz nebiju pārliecināta, ka gribētu, bet tad iedomājos, ka varbūt tas tieši nāktu par labu, ja es dzirdētu, ko runā vēl kāds lektors. Un šobrīd es vēlētos ar jums padalīties vismaz dažās domās, kuras viņš izteica, jo pēc šīs lekcijas es tiešām biju nonākusi pie pagrieziena punkta. Vispirms viņš pasvītvoja, ka par dievieti katoļi Dievmāti netur. Viņa ir tikai radījums, bet tāds radījums, kas bija īpaši sagatavots. Tas bija vienīgais gadījums visā pasaules vēsturē, kad dēls vispirms izveidoja māti. Kāda skaista doma! Agrāk es vienmēr mēdzu domāt, ka, ja jau Marija dziedājumā *Magnificat* saka „es priecājos Kungā, manā Pestītājā“, tad tas jau vien pierāda, ka viņa ir grēkojusi, jo, kā gan viņa citādi teiktu, ka viņai ir Pestītājs. Taču šie vārdi, kā izrādās, nozīmē to, ka viņa tika izglābta no ieņemšanas. Viņa bija izglābta pilnībā. Kāds no maniem draugiem vidusskolā reiz piecēlās, lai sniegtu liecību, un sacīja: „Dievs mani izglāba no narkotikām, alkohola un seksuālas izvirtības.“ Es nodomāju: „Pazīstu šo cilvēku un zinu, ka viņš ar tādām lietām nav nodarbojies. Tiešām interesants iesākums, lai sniegtu savu liecību!“ Tad viņš turpināja: „Dievs mani no tā visa izglāba vēl pirms es biju paguvis tādos grēkos iekrist.“ Lūk, tas ir tieši tas pats,

ko Dievs ir izdarījis ar Mariju. Viņš ir izglābis Mariju vēl pirms viņa bija grēkā kritusi.

Viņa netiek saukta par Debesu Karalieni tāpēc, ka būtu laulāta ar Dievu un līdzvērtīga Viņam. Viņa tika nosaukta par Debesu Karalieni tāpēc, ka viņa ir Debesu Māte un Karaliene, un, ja Jēzus ir karaļu Karalis un kungu Kungs un viņa tiešām ir Jēzus māte, tad viņa ir Karaliene Māte, gluži tāpat kā Batseba bija karaliene māte, kuru godināja dēls Solomons. Un vēl. Marija nekad nav vēlējusies, lai jūs apstātos un pievērstu viņai uzmanību, jo visa viņas misija ir atnest mums Jēzu.

Tagad man radās jauns jautājums. Varbūt arī kādam no jums būtu derīgi noskaidrot šādu jautājumu: *Kungs, kā Tu raugies uz Mariju?* Es gandrīz vai pārspēju Skotu. Viņš būtu centies noskaidrot, *kā par Mariju domā tu, un kādi uzskati par Mariju ir katoliskajai Baznīcai.* Bet es vērsos pie paša Dieva un vaicāju: *Dievs, ko Tu domā par Mariju?* Viņš man atgādināja dažādus izteikumus: „mīļotā meita“, „viņa ir mans skaistais trauks“, „viņa ir tā, kas dzemdēja manu Dēlu.“ Seminārā mēs lietojām terminu *theotokos*, kas nozīmē Dieva nesēja vai pat Dieva Māte. Man jāatzīstas, ka, dzirdot šo terminu seminārā, es turpat vai sabozos. Tas man pareizi vis neizklausījās. Dieva Māte, tas izklausās tā, it kā viņa būtu radījusi Dievu. Ikviens zina, ka tas nav pareizi. Bet mans protestantu semināra profesors mūs pārliecināja par pretējo. Viņš sacīja, ka šis apzīmējums ir būtiski svarīgs, jo, ja Marija būtu tikai auklējusi Jēzu Viņa cilvēcībā, tad Jēzus nebūtu pilnībā Dievs. Bet, ja Jēzus bija pilnībā Dievs un pilnībā cilvēks vienā personā, tad mēs varam pamatoti sacīt, ka viņa ir Dieva Māte – nevis Dieva radītāja, bet gan Dieva Māte. Un tas lai nevienam neaizvaino.

Vienreiz atkal man bērni mājās bija sagatavojuši traku dienu, un tad piezvanīja Džerijs Matatikss. Viņš vienmēr bija rūpīgs un uzmanīgs, centās izzināt, kā man klājas un ar kaut ko iespēju robežās palīdzēt. Šoreiz viņš man sacīja: „Un kā ar Mariju? Tātad tev šī ir grūta diena, bet kāpēc nevērsties pie Marijas? Vai tu nespēj viņā saskatīt ideālu māti un līdzjūtīgu personu, pie kuras var aiziet un saņemt mierinājumu?“ Es viņam atbildēju: „Džerij, paklausies, pirmkārt, es neesmu pārliecināta, ka viņa mani uzklausīs, pat ja es ar viņu runātu. Un paraugies uz situāciju. Tu man saki, ka Marija nekad nav grēkojusi. Daļēji mana problēma šodien ir arī tā, ka man būtu vispirms jātiek galā ar sevi. Bet viņa nekad nav grēkojusi. Taču, ja arī šo domu ignorētu, tad pasaki man, cik bērnu viņai ir bijis? Viens un nevainojams bērns – viens nevainojams bērns. Iedomājies, ja viņas ģimenē pie pusdiengalda kaut kas notika ne tā, kā vajadzētu, tad visiem uzreiz bija skaidrs, ka tas tā varēja notikt tikai svētā Jāzēpa dēļ; vienīgi viņš bija tas, kas kaut ko sasita.“ Es turpināju: „Man būtu daudz vieglāk saprasties ar svēto Jāzēpu.“ Taču toreiz es vēl nebiju gatava vērsties arī pie svētā Jāzēpa, jo patiesībā man nelikās gluži pareizi lūgt svētajiem šādus aizlūgumus.

1989. gada janvārī man bija spontānais aborts. Tā bija ļoti sāpīga dvēseles trauma. Mani ievietoja slimnīcā, un bija nepieciešams veikt lielo ķeizargriezieni. Tā nu man bija jāiztur gan spontānais aborts, gan arī vēl operācija. Tas man bija pirmais spontānais aborts. Es izjutu tik smeldzīgu tukšuma sajūtu un jutos tik izpostīta. Tā kā

mums mājās bija trīs mazi bērni, Skots varēja pie manis pavadīt tikai īsus laika sprīžus un drīz vien atkal aizsteidzās uz mājām. Es nevaru jums aprakstīt, cik vientuļa es tajā laikā jutos. Bet vajadzēja taču nākt vēl kaut kam sliktākam – mani pārveda uz jauno māmiņu palātu. Tur es dzirdēju jaundzimušos bērniņus raudam un ar sāpēm apzinājos, ka nekad nedzirdēšu savējo.

Kad es uzturējos slimnīcā jau priekšpēdējo dienu, palātā vajadzēja ienākt vēl arī kādam priesterim. Es jautāju, ko viņš vēlas? Viņš sacīja: „Vai jūsu bērns brauks kopā ar jums?“ Es atbildēju: „Nē, tēvs, mans bērniņš nomira.“ Viņš nebija apstājies izlasīt jaunumus. Bet ikviens jau varēja izdarīt tādu kļūdu. Tikai tajā brīdī tā nelaimīgā kārtā bija iznācis priesterim, un man tas ļoti, ļoti sāpēja.

Bet, vai zināt, kas notika? Dievs savā žēlsirdībā lika man atcerēties par Svētajiem Rakstiem. Es pati vēl nemaz nevarēju tā pagriezties, lai aizsniegtu Bībeli, bet Kungs atsauc Svēto Rakstu fragmentus manā atmiņā. Apustuļa Pāvila *Vēstules ebrejiem* 11. nodaļa tika dēvēta arī par „lielās ticības nodaļu“. Tajā tika stāstīts par daudzu ticīgo varonību, kas Dieva godam darījuši neticamas lietas, par to samaksājot ar lieliem upuriem. Un 12. nodaļa iesākās ar vārdiem: „Ap mums ir liels liecinieku mākonis...“ Kas bija šie liecinieki? Visi ļaudis, kas bija minēti 11. nodaļā. „Tāpēc dosimies ar pacietību mums priekšā stavošajā sacīkstē, nolikdami katru smagumu un grēku, kas mums pieķēries, skatīdamies uz Jēzu, ticības nodibinātāju.“

Ko tas nozīmēja? Es šeit gulēju, juzdamās galīgi vientuļa, bet varbūt es nemaz nebiju viena? Es tiešām nebiju viena. Tagad es pirmo reizi sāku saskatīt, kāda jēga ir visai šai mācībai par svēto sadraudzību. Šeit man apkārt, tātad, bija svētie, brāļi un māsas, kas vecāki par mani, un Vissvētā Jaunava Marija. Dažiem no tiem arī kādreiz bija bijuši spontānie aborti, daži bija zaudējuši arī vecākus bērnus, citiem savā dzīvē nācās piedzīvot tik dziļas vientulības gadus, kas bija vēl daudz sāpīgāk nekā viss tas, kam es pati gāju cauri. Un kā tad viņi rīkojās? Vai viņi vienkārši vēroja notiekošo? *Ak, cik nožēlojami, viņa jūtas tik vientuļa!* Varbūt tā viņiem būtu par mani jāsaka. Bet viņi par mani lūdzas. Viņi cenšas mani mīlēt. Viņi gribēja, lai es zinātu, ka viņi par mani rūpējas. Es sapratu, ka neesmu viena, un sapratu arī to, cik lielu svētību nes mācība par svēto komūniju.

Apustuļa Jēkaba *Vēstules* 5. nodaļa sacīta: „Daudz spēj neatlaidīga, taisnīga lūgšana.“ Un mēs uz zemes tam ticam. Arī es spētu sagrābt Skotu aiz piedurknes un sacīt: *Skot, šodien kaut kam jānotiek. Es esmu pierakstījusies pie ārsta. Lūdzies par mani!* Bet cik daudz vairāk var izlūgt kāds, kas jau ir tik pilnīgs, ka atrodas Debesīs! Tāpēc arī lūdzam svēto aizlūgumus. Es iedomājos, ka svēto pulkus, kas ir mums apkārt, varbūt varētu salīdzināt ar sportistiem Olimpisko spēļu stadionā, kur ikviens un katrs no viņiem ir nopelnījis kādu godalgu. Un jūs arī skrienat tajās pašās sacīkstēs, kurās viņi jau savā laikā bija dabūjuši medaļas. Viņi zina, cik jums ir grūti, bet viņi visi jau ir pieredzējuši uzvaru un ir kronēti. Tāpēc svētie cenšas jūs mierināt un iepriecināt visās jūsu sāpēs – kad jūsu bērni ir atstājuši Baznīcu, kad jūsu vīrs nevēlējās būt ar jums kopā, kad jūsu sieva izrādījās neuzticīga, kad jūsu meitai bija spontāna aborts. Svētie arī šodien ir šeit pat ap mums.

Mūsu garīgā nošķirtība sagādāja mums daudz sāpju. Starp citu, ja kāds no jums pārdomā iespēju stāties jauktā tipa laulībā, kāda ir arī protestantu un katoļu laulība, es, kas dzīves gudrību šajā jomā jau esmu uzkrājusi, gribētu jums likt pie sirds – nedariet to. Tas ir pārāk sāpīgi. Mans vīrs nevarēja dalīties ar mani visā, kas viņam bija tik dārgs un tuvs katoliskajā ticībā. Un, ja vien pastāvēja atšķirības, viņš vairs nedalījās ar mani arī tajā, ko es uzskatīju par protestantu ticības dārgumiem. Protams, to ticības mantojuma daļu, kurā atšķirību nebija, mēs uzskatījām par kopīgu. Bet tas bija grūti. Tas bija ļoti grūti.

Visām šīm grūtībām pa vidu un laikā, kad man vēl nebija norimušas fiziskās sāpes pēc spontānā aborta vajadzēja arī ļoti smagi saslimt mūsu meitiņai. Tā kā viņa bija tikai pusotru gadu veca, nebija viegli tik mazam bērnam iestāstīt, ka vajadzēs kādu laiku pavadīt slimnīcā un ka ir nepieciešams durēt viņai rociņā adatu. Kad viņa jau piekto dienu atradās slimnīcā, no rīta uzšāvās ļoti augsta temperatūra (105.2° F jeb ap 40.7° C). Bija sācies drudzis. Ienāca medmāsas, ieslēdza telpā gaismu, uzmodināja mani un sacīja: „Jums nāksies mums palīdzēt.“ Uzreiz sapratu, ka ir jāsniedz neatliekamā palīdzība. Man gribas pateikties Dievam, ka neesmu medmāsa. Nezināju arī to, cik stāvoklis bija nopietns. Medmāsas atnesa ļoti aukstā ūdenī mērcētus dvieļus un sāka ar tiem aplikt meitenītes mazo, karsto ķermenīti. Un tiklīdz tas dvieļus bija sakarsējis, māsas uzlika vietā citus dvieļus. Tobrīd nebija nekā svarīgāka, kā cīnīties par to, lai nosītu temperatūru. Un visā šajā trauksmainajā atmosfērā manā priekšā gulēja pusotra gada vecā meitenīte, kurai viena rociņa bija piesieta pie gultas, lai varētu uzlikt intravenozo sistēmu, un kura ar otru rociņu no visa spēka mēģināja mani aizsniegt, spiedzot: „Māmiņ! Māmiņ!“ Ko gan es varēju viņai izskaidrot? Es taču biju viņas aizstāve. Es biju tā, no kuras tika gaidīts, lai es palīdzētu. Bet tomēr izrādījās, ka tagad palīdzu sagādāt viņai sāpes. Uz visa šī fona man sirdī ieskanējās Kunga balss: *Vai tu redzi, cik laba māte tu patiesībā esi? Tu viņu mīli, un tāpēc sagādā viņai sāpes, lai dziedinātu. Vai tagad tu saproti, cik mīlošs Tēvs esmu bijis arī es? Vai saproti, ka es tevi esmu pietiekami mīlējis, lai sagādātu tev sāpes un tādējādi pievilktu tevi pie sevis?* Es tur stāvēju un raudāju. Ne tikai par to vien raudāju, ka mana jūtīgā meitiņa vēl nespēj saprast notiekošo. Daudzkārt vairāk es raudāju tāpēc, ka pati biju kaut ko sapratusi. Tātad Skotam tomēr bija taisnība, ka šeit darbojās Dieva mīlestība. Dievs bija izlauzies cauri.

Tā gada rudenī es pierakstījos uz kristīgās iniciācijas kursa nodarbībām pieaugušajiem. Un vienā no nodarbībām es uzdevu jautājumu: „Vai visu to statuešu, gleznu un bilžu turēšana neliecina par elkdievību? Jūs taču zināt, kā cilvēki to priekšā klanās un tās pielūdz.“ Tad priesteris man laipni pajautāja: „Kimberlij, vai jūsu mājās ir vieta ģimenes fotogrāfijām, uz kurām redzami, piemēram, jūsu vecāki, vīrs un bērni?“ Sacīju: „Protams, kā gan citādi!“ Viņš man jautāja: „Vai tas diezgan lielā mērā neliecina par elkdievību?“ Es atbildēju: „Nē, neliecina vis.“ Viņš jautāja: „Kur ir starpība?“ Es sacīju: „Šajās bildēs ir redzami cilvēki, kurus es mīlu.“ Bet viņš skaidroja: „Pareizi. Arī šie tēli un attēli liek mums atcerēties gan Vissvēto Māti, gan mūsu vecākos brāļus un māsas, kas no šīs pasaules ir aizgājuši pirms mums. Un mēs viņus mīlam.“ Viņš vēl turpināja: „Ja jūs ieskatāties Vecajā derībā (man bažas bija

radījuši desmit Dieva baušļi un sevišķi viens no tiem, kurā sacīts: „Netaisi sev tēlus vai dievekļus“), tad atcerieties, ka ne tikai to vien Kungs ir teicis. Ko Dievs, piemēram, teica, kad Viņš lika izveidot tabernākulu? Kam bija jāatrodas virs derības šķirsta?“ Es atbildēju: „Diviem eņģeļiem – diviem ķerubiem.“ Un viņš jautāja: „Vai tie ir dievekļi?“ Acīmredzot ne. Labi, tas man palīdzēja saprast.

Vēl man palīdzēja arī sarunas ar citiem katoļiem, un es sapratu, ka viņi tomēr ar katru gadu savā ticības izpratnē aug. Man bija tāda sajūta, ka vispirms ir jāsaņem atbildes uz visiem maniem jautājumiem un jāatrisina jebkādas ticības problēmas, un tikai tad es varētu brīvi veltīt sevi Dievam Katoļu Baznīcā. Man vajadzēja redzēt, ka arī katoļticīgie cilvēki savā ticībā piedzīvo izaugsmi.

Tajā gadā es vēl pieteicos palīdzēt kristīgās mācības nodarbībās bērniem, kuras bija jāapmeklē arī manam dēlam. Es vēlējos zināt, ko šie katoļi gatavojas mācīt manam dēlam. Tā nu es ziedoju savu laiku, gāju ar viņiem kopā un klausījos. Nodarbības uzsāka ar trīs lūgšanu iemācīšanu: *Tēvs mūsu, Gods lai ir Tēvam un Esi sveicināta, Marija*. Kad viņi nonāca pie lūgšanas *Esi sveicināta, Marija*, es nepiedalījos. Atsēdos savā krēslā ērtāk un klausījos, bet vienlaikus arī mācījos lūgšanu. Kad bijām nonākuši līdz pirmajai grēksūdzei, es sāku palīdzēt darbā ar bērniem. Kāda maza meitenīte bija liela nebēdne un nemiera cēlēja. Es gan vēl nebiju īsti droša, vai pirmā grēksūdze ir sakraments, bet, ja tomēr ir, tad es varēju tikai priecāties, ka viņa šeit bija, lai tam sagatavotos. Ievēroju, ka, nākot atpakaļ pēc sarunas ar priesteri, viņas acis bija pilnas asarām. Es jautāju: „Kas noticis?“ Meitenīte sacīja: „Viņš man lika noskaitīt lūgšanu *Esi sveicināta, Marija*.“ Sacīju: „Nu tad dari tā.“ Viņa atbildēja: „Es to neatceros.“ Es nodomāju: *Nu, lūk! Tagad nu man ir morāla dilemma*. Paskatījos uz šo meiteni ar saraudātajām acīm un sacīju: „Atkārto pēc manis: *Esi sveicināta, Marija...*“ Tā mēs noskaitījām visu lūgšanu, un tad viņa uz mani paskatījās un sacīja: „Divas reizes.“ Bet pati no sevis es vēl šo lūgšanu nelūdzos.

Bija jau Pelnu trešdiena, bet es vēl nebiju droša, vai tajā gadā pievienošos Baznīcai. Skots bija izbraucis uz Longbīču, lai novadītu konferenci apoloģētikā, un es atstāju mūsu bērnus pie citiem cilvēkiem, lai pati varētu doties uz Stjūbenvilu turpmākās dzīvesvietas meklējumos. Šajā Pelnu trešdienā es lūdzoties uzrunāju Dievu, kā to bieži mēdzu darīt. Es sacīju: *Kungs, no kā man šajā Gavēnī atteikties? Ko Tu no manis vēlies?* Mēs varētu atteikties no saldajiem ēdieniem vai no šokolādes... Tieši šīs lietas nelaimīgā kārtā sagādā tik lielus upurus. Es nemaz nopietni negaidīju kaut kādu izsmeļošu atbildi. Bet Viņš man tomēr sacīja: *Kāpēc tu neatdod?* Es jautāju: *Ko? Atdot ko?* Un Viņš atkal sacīja: *Kāpēc tu neatdod sevi? Kāpēc tu neatdod man sevi nopietnākā, dziļākā, izteiktākā veidā?* Es zināju, ka tas bija ne tikai uzaicinājums pievienoties Baznīcai, tas vienlaikus bija arī aicinājums kļūt par vienīgo Romas katoli savu radu lokā, kas bija protestanti. Un es zaudēju draugus, uz kuriem biju cerējusi, ka tie man palīdzēs iespaidot Skotu. Tas viss no manas dzīves aizies, kad es kļūšu par katoli. Tomēr es zināju, ka tas, kas ar mani runāja, bija Kungs. Un es sacīju: *Jā, Kungs, es to darīšu*. Tagad mana sirds bija atbrīvota. Un turpmākās četras stundas es pavadīju, pielūdzot Dievu, dziedot Viņam slavas dziesmas un lūdzoties.

MARIJAS LOMAS PIENĒMŠANA SAVĀ DZĪVĒ

Es iegriezos Skota vecāku mājās un pavēstīju: „Jau šajās Lieldienās es domāju pāriet katoļticībā.“ Mana vīramāte atgādināja: „Tu teici, ka tas vēl šogad nenotiks.“ Jā, es atcerējos, ka agrāk tādus vārdus biju teikusi. Sacīju viņai: „Atvainojos, ka darba kārtība tika mainīta, bet es zinu, ka tas būs tagad.“ Tad man piezvanīja Skots. Viņš apvaicājās par iespējām atrast mājokli Stjūbenvilā. Skots mēģināja runāt ļoti uzmanīgi: „Šeit man apkārt ir cilvēki, kas vēlas zināt, cik tālu tu esi tikusi.“ Tagad viņš patiešām centās uztvert Svētā Gara iedvesmas un vairāk iedziļināties pārdomās par Svēto Garu. Sekoja piebilde: „Bez steigas, protams, bez steigas.“ Sacīju viņam: „Es domāju kļūt par katoli šajās Lieldienās... Skot, vai tu vēl joprojām esi pie telefona?“ Bet viņu, kas atradās tūkstošiem jūdžu attālumā, bija pārņēmis tāds prieks... Viņš bija uzzinājis, ka Dievs patiesībā gribēja dot mums izdevību kļūt par katoļu ģimeni. Skots pat nebija atļāvies uz kaut ko tādu īpaši cerēt, bet tagad izrādījās, ka mūsu ģimenes vienotība tiks atjaunota.

Vai zināt, ko es izlasīju *Atklāsmes grāmatas* 12. nodaļā? Es to ieraudzīju tikai pavisam neilgu laiku pirms savas pievienošanās Katoļu Baznīcai un nekad agrāk nebiju lasījusi. Tātad Marija ir Māte visiem, „kas pilda Dieva baušļus un kam ir Jēzus Kristus liecība.“ Es aptvēru, ka šeit rakstīts arī par mani. Marija ir mana Māte. Skots man sacīja: „Kimberlij, varbūt tu gribētu lūgties Rožukroni? Dažas nedēļas pirms pievienošanās katoliskajai Baznīcai tu varētu par to padomāt.“ Es gan viņam atbildēju: „Mīļumiņ, es vēl tikai kļūstu par katoli. Varbūt labāk neforsēsīm.“ Bet tas tika pateikts ar mīlestību un kristīgi pakļāvīgā tonī. Viņš man atbildēja: „Labi, labi, nav problēmu.“

Skotam bija jāieraksta kāda programma *Mūžīgā Vārda televīzijas tīklā*, un, kad viņš tur ieradās, Bils Steltmaiers pie viņa pienāca un sacīja: „Svētais Gars man ir pavēstījis, ka man vajadzētu aizsūtīt savu rožukroni jūsu sievai.“ Skots atbildēja: „Es gan nezinu, vai es to darītu.“ Taču Bils turpināja: „Es jums kaut ko pastāstīšu. Šo rožukroni man iedeva pats pāvests. Es nekad nebiju domājis no tā šķirties, bet Svētais Gars man lika to nosūtīt, un tā nu es arī gatavojos to sūtīt.“ Skots man jau iepriekš bija sarūpējis mazu grāmatiņu – meditatīvo Rožukroni ar Svēto Rakstu citātiem. Svēto Rakstu klātbūtne man tiešām ļoti palīdzēja. Sākumā es paņēmu man atsūtīto rožukroni rokā un to turēju, un turēju... Nē, man pat grūti jums izstāstīt! Atceros, kā es toreiz domāju, ka pasaulē dzīvo katoļi, kas būtu gatavi pat kādu nosist, lai tikai varētu tikt pie šāda rožukroņa. Un kā tad lai es uzdrīkstētos tādu nelietot? Bet, no otras puses skatoties, ja nu es ar to apvainoju Dievu? Es jūs nemānu – lūdzos šo lūgšanu čukstus. Nočukstēju vienu noslēpumu. Nekāda zibens bulta mani neķēra, un es nomierinājos. Bet Skotam es to vēl nestāstīju. Nākošajā dienā es lūdzos vēl vienu noslēpumu, bet vēl joprojām nespēju to atzīt Skotam. Bet, kad arī trešo vakaru biju lūgusies vienu noslēpumu, es sāku domāt, ka nu jau tā kā būtu laiks arī atcerēties par pazemību, aiziet pie Skota un visu pastāstīt, un pateikties viņam par to, ka viņš ticības ceļos

uzdrīkstējās iet man pa priekšu.“ Tā nu es iegāju Skota darbistabā un, mums abiem prieka asaras raudot, sacīju viņam: „Paldies, ka tu ļāvi Dievam sevi aizvest no manis projām tādā vientulībā, ka ļāvi sevi ievest katoļu Baznīcā, lai arī man būtu iespēja saskatīt Baznīcas skaistumu un tai pievienoties.“

Es vēlētos nedaudz padalīties ar tām atziņām, pie kādām tovakar nonācu. Tik daudziem protestantiem priekšstats par Debesīm ir tāds, ka, tur nonākuši, jūs uzlūkosiet vienīgi Jēzu. Nesen man to vēlreiz apliecināja arī pašas radi. Jēzus, tāpat, ir vienīgais, kam Debesīs ir kāda nozīme, un tā nu jūs tur vienkārši raudzīsieties uz Jēzu. Pat tam, ka tur varētu būt arī kādi jūsu radnieki, nav nekādas nozīmes. Šāds uzskats tomēr, šķiet, ir pretrunā ar Dieva Vārdu. Ielūkosimies *Atklāsmes grāmatā*! Kā tur aprakstītas Debesis? Tas ir Jēra kāzu mielasts. Vai jūs kādreiz esat bijuši kāzās, kurās līgavainis saka: *Te es esmu. Skatieties uz mani?* Ko parasti saka līgavainis? *Nāciet, iepazīstieties ar manu līgavu. Ļaujiet man jūs iepazīstināt ar savu māti.* Un vai viņš jūs neaicinās vēl sirsnīgāk, ja esat viņa radnieks, viņa brālis vai māsa? Viņš tieši vēlas, lai jūs satiktu savu Māti, savus brāļus un māsas.

Jautājums, protams, ir vienīgi par to, vai svēto godināšana nemazina Dievam izrādīto godu. Tad ļaujiet man to ilustrēt ar kādu piemēru. Pieņemsim, ka jums ir bērns, un kāds pie jums pienāk un saka: „Tas jūsu Miķelītis gan ir apbrīnojams bērniņš, tik mazs, bet jau tik labs organizators un vēl tik dievbijīgs...“ Vai jūs šim cilvēkam atbildētu: „Godināsim labāk to, kam gods pienākas“? Taču nē! Jūs it labi saprastu, ka tas, kas ar jums dalījās šādās domās par jūsu dēlu, vienlaikus bija pagodinājis arī jūs. Vēl mani mazliet mulsināja arī tas, ka lūgšana *Esi sveicināta* ir jāatkārto tik daudzas reizes. Bet tad es izlasīju kādu mazu grāmatiņu, kuru bija uzrakstījusi mūķene, un tur sacītais manas šaubas izklidēja. Viņa rakstīja: „Nedomājiet, ka esat tik liels un varens pieaugušais. Dieva priekšā jūs esat mazs bērns. Un cik daudzas reizes jūsu pašu bērni pienāk pie jums un saka: „Māmiņ, es tevi mīlu!“ Tas tiešām reizēm notiek pat desmit reizes vienas stundas laikā. Arī mana meitiņa mēdz sacīt: „Māmiņ, es tevi mīlu, es tevi vienkārši mīlu, es tevi mīlu...“ Un es nekad neesmu uz viņu paskatījusies, lai pateiktu: „Mīļumiņ, tā ir vienkārši lieka atkārtošana!“ Līdzīgi arī mēs, lūdzoties Rožukroni, sakām: *Es tevi mīlu, māmiņ, lūdz par mani!* Un vai gan mums tā nepienāktos sacīt?

NOSLĒGUMS

Noslēguma daļā es vēlētos izcelt trīs galvenās domas. Zinu, ka jūs esat šeit sēdējuši jau ilgu laiku, bet ja jau tomēr bijāt uz šejieni atnākuši, tad es tiešām vēlētos šajās domās ar jums padalīties. Vispirms man gribētos atzīmēt, ka es ticu, ka Jēzus ir aicinājis mani uz Katoļu Baznīcu daļēji tāpēc, lai palīdzētu man kļūt par mīloto mācekli. Jūs man piekritīsiet, ka Jēzus savā agonijā no krusta neparūpējās vienkārši par kādu sīkumu, kuru bija aizmirsis, sakot apmēram šādus vai tiem līdzīgus vārdus: „Ak, jā, un kā tad paliek ar Mariju? Kāda nejēdzība! Jāni, varbūt tu par viņu

parūpēsies? Es tevi lūdzu!“ Svētais Jānis savā evaņģēlijā raksta: „Pēc tam Viņš sacīja māceklim: „Lūk, tava Māte!“ Mēs esam aicināti pieņemt Vissvēto Māti savās mājās. Marija ir māte, kas uzvar. Viņa ir karotāja Jaunava. Arī mans vārds, Kimberlija, kas cēlies no gēlu valodas, nozīmē „karotāja jaunava“. Kad es vēl biju meitene, man bija daudz draudzeņu, un mēs visas vēlējāmies noskaidrot, ko nozīmē mūsu vārdi. Viena meitene sameklēja vārdnīcā vārdu „Anna“, un tas nozīmēja „žēlastība“. Vēl kāda sameklēja citu vārdu, un tas atkal nozīmēja kaut ko jauku. Bet, kad es paskatījos savu vārdu, tas gēlu valodā nozīmēja „karotāja jaunava“. Tas vairs nelikās tik skaisti. Bet tagad es zinu, ka arī Marija ir karotāja Jaunava, kuras papēdis samīn sātānu. Es tiešām jūtos pateicīga par šo tēlu. Mēs esam viņas bērni. Vai jūs zināt, ka Vissvētajai Mātei jūs esat dāvana? Nav šaubu par to, ka esat dāvana arī Kungam, bet vienlaikus esat dāvana Marijai. Un arī viņa mums ir Dieva dāvana. Viņa ir Dieva meistardarbs. Iedomājieties, ka esat aizgājuši uz muzeju apmeklēt izstādi, kurā kāds mākslinieks ir izstādījis visus savus darbus, un starp tiem pie sienas karājas arī viņa mīļākais un skaistākais darbs, viņa meistardarbs. Ko viņš visvairāk vēlētos? Vai to, lai ļaudis nāktu apskatīt un novērtēt viņa meistardarbu? Vai arī viņš vēlētos apstāties kaut kur telpas stūrī, piecirst kāju pie grīdas un saukt: „Hei, pievērsiet taču uzmanību man! Es esmu tas, kas to uzgleznojis“? Redziet, kad pagodinām mūsu Vissvēto Māti, mēs pagodinām arī Kungu. Tā tas tiešām ir. Jo kas gan ir Marija, ja ne Viņa roku veidojums? Tieši viņai Dievs piešķīra spēku dzīvot tā, lai būtu cienīga saukties par Vissvēto Jaunavu Mariju. Viņa visā bija atkarīga no Dieva un pildīja vienīgi Viņa gribu. Viņa dzīvoja no žēlastības. Un arī mēs dzīvojam no Dieva žēlastības.

Un vēl kāds interesants moments. Šovasar es biju daudzas reizes lūgusi Kungu: *Vai Tu nevarētu dot man iespēju iepazīt Mariju? Tu zini, ka es viņu pazīstu gluži tāpat, kā pazīstu Savienoto Valstu prezidentu. Ieraugot svētgleznu, es domāju: lūk, tā ir Marija. Ja ieraugu prezidenta fotogrāfiju, zinu, ka tas ir prezidents Bušs. Taču viņš mani nepazīst un par mani nerūpējas. Bet tieši to es vēlētos sajust no Jaunavas Marijas.* Nedomāju, ka šāda lūgšana būtu nepieciešama. Baznīcas mācība ir pareiza, un mums būtu jātic visam, ko Baznīca māca, jau tāpēc vien, ka to ir mācījusi Baznīca. Tomēr es biju lūgusi, lai Dievs man dotu kaut ko īpašu.

Un šajā vasarā Dievs man arī deva kaut ko īpašu. Vispirms Viņš man atgādināja par kādu brīdi manā dzīvē, kad pēc konflikta ar vecākiem es vairs nekādu lielu tuvību ar viņiem neizjutu. Un tad es redzēju kādu pāri, kas turēja rokās savu pirmdzimto bērnu. Ja kādam no jums jebkad ir bijis bērns, jūs labi zināt, kā vecāki raugās uz saviem mazajiem bērniem. Kad es redzēju šo skatu, Dievs ļāva man atcerēties, saku pavisam godīgi, tik tiešām atcerēties, kā reiz vecāki turēja mani uz rokām, un es sajutu šo viņu skatienu. Bet tad kādu rītu Svētās Mises vidū es sajutu arī Marijas mātišķo skatienu. Un es sajutu viņu sakām: *Es tevi vienmēr esmu mīlējusi kā tava māte, esmu tevi mīlējusi ne tikai kopš brīža, kad tu kļuvi par katoli, bet gan tik ilgi, kamēr vien tu esi piederējusi manam Dēlam.* Taču atcerieties, ka Marija nekad neapstāsies un nepateiks: *Paskatieties uz mani!* Viņa vienmēr saka: *Dariet visu, ko Jēzus jums liks!* Un vēl atcerieties, ka Marija neuzstāja, lai Jēzus kāptu zemē no sava krusta. Ja Jēzus būtu sācis kāpt nost no krusta, viņa būtu sacījusi: *Dodies tūlīt pat atpakaļ!* Ikvienam

no mums arī šobrīd ir krusti, kurus mēs nesam. Tā ir Dieva dāvana, jo sevi aizliegt un ik dienas ņemt savu krustu un Viņam sekot ir katra kristieša aicinājums. Bet jums jāsaprot, ka viena no Dieva dāvanām ir arī tā, ka Marija mūs šajā krustaceļā pavada. Tāpēc es vēlos iedrošināt tos, kas vēl šobrīd nav katoļi: varat droši ticēt, ka Marija ir jūsu Māte. Un atzīstiet gan eņģeļus, gan svētos, kas ir jums apkārt, lai arī viņi jūs iedrošina. Tie ir mūsu dārgumi, kas pieder katram un ikvienam kristietim. Es pateicos Dievam, ka Viņš savā žēlsirdībā un labvēlībā ir aicinājis Skotu un tagad arī mani un mūsu bērnus iemantot ticības pilnību Katoļu Baznīcā, un lūdzos, lai Dievs savā žēlastībā iaved vēl daudz, daudz vairāk dvēseļu Baznīcas dārgumu pārpilnībā. Lai Dievs jūs visus svētī!

© Scott Hahn

Tulkots un publicēts ar atļauju.

Tulkoja Marta Jance